

Vitne til sterk operasjon

Sambandstroppen har i om lag halvannen måned gjennomført "job rotation", det vil si utveksling av sambandsfolk med Swedlog, Swed Med Coy og Swed Enf Coy. I månedsskiftet januar/februar var korporal Tommy Rasmussen fra Radioseksjonen på utveksling hos Swed Med Coy.

- Det var en veldig interessant periode. Jeg fikk orienteringer, brief og omvisninger i tillegg til at jeg tjenestegjorde ved de ulike sambandsinstallasjonene ved avdelingen, sier Rasmussen.

Han forteller at svenskene har en noe annerledes måte å gjøre tingene på, noe som var en interessant erfaring. Rasmussen var også med på en tjenestereise til Tyr logbase for å jobbe med noen antenner der. I Naqoura fikk han med oss et par gassalarmer, også det var en ny erfaring. Han fikk også delta på en medevac der en Nepaleser hadde skutt av seg en finger. Rasmussen gjorde ikke det kirurgiske inngrepet, men overvåket hele operasjonen.

- Først måtte jeg iføre meg en hette av plast, skotrekk og en grønn operasjons-

Slik tar det seg ut når svenskene opererer en sprengt pekefinger. (Foto: Tommy Rasmussen).

frakk. Deretter bar det inn i operasjonshallen. Opererende lege var kaptein Monica Magnusson. på operasjonsbordet lå den stakkars nepaleseren med en pekefinger som var ødelagt av en geværkule. Det så ganske stygt ut, rapporterer sambandskorporalen. Rasmussen fikk deretter se hvordan operasjonen ble utført. - Det var en ganske sterk opplevelse, sier han nå i ettertid. Etter halvannen times arbeid var det hele over, og det medisinske personalet kunne håpe at det hele var gått bra. - Jeg snakket med pasienten noen dager etterpå. Og da hadde han det bare bra, sier korporal Rasmussen, og legger til at job rotation var en meget positiv opplevelse som han anbefaler på det sterkeste ovenfor andre FN-soldater.

Korporal Tommy Rasmussen var på job rotation hos blant annet Swed Med Coy. - En artig og nyttig erfaring, sier han selv.

Disse 12 skytegladene karene var tilstede under den store leirdue-tevlingen på Vannhøyden. Den 13. mannen på laget måtte desverre fotografere. (Foto: J.A. Neergaard)

Rudberg var best med hagla!

SAQI: Vannhøyden var åstedet for et uoffisielt mesterskap i leirdueskyting søndag 17. februar. 13 optimistiske og skyteglade soldater og befal fra sambands-troppen stilte opp for å avgjøre hvem som var den skarpeste til å felle leirduer.

Blandt de 13 utvalgte stilte også to svensker som var utvekslet fra Swed Engcoy. De to eksemplarene av "søta bror" ville også være med på moroa. Med smell og leirduer som ble splintret i hytt og pine var konkurransen igang.

Hver deltaker fikk utlevert 20 skudd, hvorav to skudd var prøveskudd. 18 treff var dermed det maksimalt oppnåelige, men ingen opplevde å få full klaff.

Vedlikeholdslaget elektriker Rudberg stakk av med seieren med 12 treff. Dette skyldes nok at han fra før før av hadde tyv-trent på vidda i Finnmark. Dessuten oppnådde en svenske med navn Tenggren fra Swed Eng Coyog 12 treff. Om dette

skyldtes at han var svensk snikskytter fra Skåne vet ikke jeg, men bra med treff ble det likevel på fyren.

Troppssjef løytnant Tore Steirling Bade fikk tredjeplass med 10 treff. Bade hadde store problemer med å forstå seg på den nymotens hagla. Men løytnanten kan ikke klage på plasseringen, selv om den tøffe cowboyhatten han stilte med muligens kunne ha hindret sikten i de avgjørende øyeblikkene. Men som noen ny Morgan Kane viste Bade seg ikke som.

Cool Mec fra vedlikeholdslaget tok tredjeplass i den nasjonale konkurransen, fjerdeplass totalt, med åtte treff. Årsaken til dette var nok en del aktiv snusing på freon-flaska; noe som fører til tåkete syn og noe ubalanse. Ellers gjorde alle de andre deltakerne sitt beste, og kappleiken ble dermed spennende for alle.

Moro var det ihvertfall med pent vær og godt humør hos alle de tilstedeværende. Vi håper på flere slike konkurranser!

Cool Mec/
sambands-troppen

Nytt studio i startgropa

Nå er det avgjort, det blir et nytt studio, til glede både for Radio NORBATTs glade operatører og lyttere. Studiobygget på Falkehøyden er ferdigbygd, og vil om kort tid bli innredet.

Hele 120 000 kroner vil bli investert i det nye studioet, i form av teknisk utstyr og forbruksmateriell. Denne gangen vil NORBATT bruke mer penger på utstyret, slik at vi får utstyr som tåler påkjenningen iform av varme, støv og uøvede hender. Alle som har sittet bak spakene i Radio NORBATTs studio, kan skrive under på at dagens utstyr er så godt som nedslitt.

Selve studio-bygget vil ligge rett ved siden av BN-OPS-en, i samme bygget som PIO-kontoret. Dette vil gjøre det enklere å kommunisere med daglig leder for radioen, og vil nok gjøre oppfølgingen bedre. Dette vil igjen forhåpentligvis øke kvaliteten på programmene.

Radio NORBATT har i dag 19 aktive medarbeidere, som legger ned en formidabel innsats. Ivrigste tropp er utvilsomt sambandet, godt fulgt av saniteten. Det er klart at radioen trenger flere medarbeidere. Det hadde vært ønskelig med flere medarbeidere fra utekompaniene. Tren-tropp er det også liten deltagelse fra. Saqis største tropp burde ha mer enn to representanter.

Til slutt minnes det om Radio NORBATTs ukefakta, et program som går hver lørdag klokken ett. Dette er utvilsomt et godt tilbud til dere som ønsker å få en oversikt og oppsummering av hendelsene i Libanon og Midt-Østen. Er det noen som sitter inne med spørsmål, programforslag eller ønsker om å bli med i medarbeiderstaben, er det bare å ringe PIO-seksjonen i Saqi. Vi vil gjøre det vi kan for å etterkomme dine ønske. Det er med deres hjelp vi kan gjøre radioen bedre!

Fenrik Richard Kongsteien
Daglig leder Radio NORBATT

Styrkeprøven

En grå og regntung lørdag i februar gikk NORBATTmesterskapet i Infanteriløp av stabelen. 42 håpefulle gutter og en håpefull jente startet - ikke fullt så mange fullførte.

Infanteriløp er en tradisjonsrik sport i det norske forsvaret. Konkurransen setter store krav til både militære ferdigheter og fysisk form. Løypa er på mellom 12 og 15 kilometer, og inneholder fire infanteridisipliner; skyting, melding, måloppdagelse og avstandsbedømming. Oppgavene er vel så viktige som selve løpet. For hver feil får deltagerene tillegg i løpstiden.

Gode resultater

Sammenlignet med UNIFILmesterskapet i fjor, ble det gode resultater i dette mesterskapet. Den beste norske deltageren på 10.plass i fjor, ville ha kommet langt ned på listen i dette mesterskapet. Vinneren av NORBATT-mesterskapet, fenrik Terje Albinson var bare ett minutt etter vinnertiden i UNIFIL-mesterskapet i fjor, noe som lover godt for årets løp, selv om Albinson ikke er her da.

Verdt å merke seg er også løytnant Jannike Sands prestasjon. Hun hadde en løpstid som satte de fleste gutta på plass. Hadde hun ikke blitt diskvalifisert på måloppdagelse, ville hun ha kommet på en fjerdeplass sammenlagt.

Hans R. Flaten tok starten med et smil.

Spennende avslutning

For de som holdt ut til slutt, var det en spennende tid etter løpet, da resultatene ble hentet inn til sekretariatet. Kampen sto mellom fenrik Terje Albinson og menig Tom Nicolaisen. En stund så det ut til at Nicolaisen skulle vinne, siden han hadde den beste løpstiden. Men da resultatene fra måloppdagelsen og skyting kom var det klart at det var Albinson som stakk avgårde med seieren.

Richard kongsteien

Jan Bjørkedal i dyp konsentrasjon på måloppdagelsen. (Foto: R.Kongsteien.)

Se, vi går opp til Jerusalem

“Alija” kalles det, Oppstigning betyr det. Ordet har blitt et uttrykk for innvandring hos våre granner i sør. De er nettopp nå inne i en ny Alija. Østeuropeiske jøder deltar i flokkevis.

Egentlig er uttrykket hentet fra Davidsalmene. Særlig salmene 120-1324 handler om alija - oppstigning til tempelet. Forresten kalles disse 14 merkelige salmene “sanger ved festreisen”. Og “festreisen” er oppstigningen til byen med tempelet - møtestedet mellom Gud og mennesker.

Et tempel som ikke er mer!

Der den stod står en moske.

Bare en del av muren lot Titus stå igjen for å vise hvilken utrolig effekt og kraft de romerske soldatene hadde - de mestret de største steinblokkre. Og de er ikke små! “Jeg skal rive det ned, og gjenreise det på tre dager”, sa han - han som sa: “!Se, vi går opp til Jerusalem”.

Hva tenkte han på? Eller tenkte han i det hele tatt?

Det ser ut til at setningen om tempelet kostet ham livet. Den var ett av de vitneprov som ble båret frem mot ham i langfredagsprosessen.

Så døde han. Så oppstod han. Så ble han hjørnesteinen i det nye tempel, Kirken. Det gamle tempel skulle være bildet på det nye.

Det gamle tempel hadde utrolig mange steiner. Det nye tempel er bygget med levende steiner, det vil si mennesker som har funnet sin plass i en meningsfull sammenheng.

Stein etter stein løftes på plass i dette åndelige byggverk. Noen steiner legges dypt inne i støttemuren. Andre hugges til så de er med å smykke tempelet. La oss gå opp dit - og stige så nær at byggmesteren får fatt i oss og får plassert oss i den store sammenhengen.

Matt. 20,17-19
Njål prest

Bra darts-innsats

UNIFIL-mesterskapet i dart ble arrangert i Camp Tara 8. februar 1991. NORBATT stilte i dette mesterskapet med sju deltakere, to reserver og en lagleder. Det ble en stor kveld dominert av nordmenn og irer, og med fantastisk stemning under konkurransene.

Følgende deltakere var med fra vår side: Fenr. Olsen (KpA/KpSt), Fenr. Karlsen (KpB), korp Flaaterud (KpA), visekorp Kringedal (Stkp), kapt Knutsen (BnSt), korp. Gjerd (Stkp), menig Einang (KpA), menig Sævre (KpA), korp Vikre (KpA/mek) og menig Eeg (Stkp/San).

Deltakerne reiste til Naqoura med godt mot. Vi visste at vi hadde gode spillere som kunne gjøre det meget skarpt i den individuelle konkurransen. Men først startet lagkonkurransen hvor NORBATT skulle møte FIJIBATT.

Lagkonkurransen spilles med fem spillere fra hvert lag, og første lag til tre seire har vunnet. Første kamp endte med 3-0 til NORBATT. Kamp nummer to var mot svenskene. Denne dysten ble betraktelig hardere, men til slutt vant NORBATT med 3-1.

Da var vi nordmenn kommet til finalen. Det irske laget var motstander. NORBATT gikk sterkt ut og ledet på stillingen 2-0. Pulsen var da meget høy på begge sider. Det skulle vise seg at nervepresset ble for stort for oss nordmenn, og vi tapte kampen 2-3. Men vi var meget godt fornøyd med den andreplasen det til slutt ble.

Iden individuelle konkurransen som startet umiddelbart etter lagkonkurransen skulle alle våre sju spillere kaste. Og som nevnt hadde vi meget store forventninger til et par av våre deltakere.

Vi var litt uheldige i trekningen og flere av våre havnet i samme pulje, og måtte dermed kaste mot hverandre i de innledende runder. Dette førte til at vi slo

Inge Flåterud fra det norske laget i dyp konsentrasjon.

Geir Kvingedal mottar premie for 2.plass individuelt av sjefen i Camp Tara.

hverandre ut av konkurransen ettersom det hele var et cup-system.

Noen ble kanskje også litt nonchalante da man skulle spille mot folk som man hadde slått tidligere. Det viste seg ihvertfall at regjerende NORBATT-mester, fenrik Karlsen, ble slått ut av korporal Gjerd forholdsvis tidlig i konkurransen.

Korporal Flåterud kom til semifinalen, korporal Gjerd til kvartfinalen, mens visekorporal Kringedal kom helt fram til finalen. Som skulle spilles mot en ire.

Det ble en spennende kamp hvor iren til slutt gikk av med seieren. Det må nevnes at denne iren tidligere på kvelden var blitt slått av korporal Flåterud under lagkonkurransen.

Bjørn Knutsen
kapt./ass S1

TYR - BYEN DER FORTID OG NÅTID MØTES

I løpet av desember er et blitt arrangert flere turer fra NMC til Tyr. Dette er en hyggelig avveksling fra daglig tjeneste, men turene er ment å være mer enn det. Byen forteller oss en god del om Libanons historie og Libanon i dag.

I Tyr bodde fönikererne, et dyktig sjøfolk og håndverkere fra ca. 1200 f.Kr. Mest berømt var byen for sine purpurnegler som skaffet dem tilgang til fargestoffet purpur, et kostbart og meget etterspurt stoff på den tiden. Når kong Salamo skulle bygge tempelet i Jerusalem, hentet han sedertre og håndverkere fra kong Hiram i Tyr, se 1.Kongebok kap.5-7. De var også kunsthåndverkere kjent for sine metall- og elfenbenarbeider.

En strålende by, men som ble erobret og ødelagt av babylonerkongen Nebukadneser i 573 f.Kr. og senere av Alexander den store i 332 f.Kr. Alexander hadde imidlertid problemer med å ta byen, som i virkeligheten besto av to byer. En på fastlandet, og en på en øy noen hundre meter utenfor kysten. Først etter å ha bygd en molo ut til øybyen, klarte han å erobre byen. Ca. 10 000 innbyggere i Tyr måtte bøte med livet i kampene om byen. Alexander bygde byen opp igjen med hovedgater og søyleganger etter gresk mønster.

Romere og korsfarere

Neste herskere i byen var romerne. De satte preg på den med bla. å bygge en veldig hippodrom - 500 x 160 m-, den skal ha vært en av de største i sin tid.

Siden inntok korsfarerne byen, og bygde sin korsfarerkatedral, den største etter Jerusalem. Der lå korsfarerkongen Fredrik Barbarossa, som druknet i en elv under korstoget på "lit de parade". Korsfarerne holdt byen helt til den ble overgitt muslimene i 1291.

Rester fra alle disse epokene kan vi se på turene rundt i Tyr. I vandring på hippodromen, se podiet der de fornemme romerske herrer satt, og gå i buegangen bak hvor det ble vekslet og handlet. Nesten så vi hører drønnen av hestehover og ser støvskyene.

Gå på brolagte gater inn i gamle Tyr, med sar-

Det er masse historie skjult i den libanesiske havnebyen Tyr.

kofager til rike mennesker på begge sider av gaten. Mennesker som levde og virket her lenge før Kristi fødsel, sørget for et ettermæle smykket med kunstverker vi kan se også i dag. Og gå inn i den gamle byporten - et byggverk som imponerer. Kanskje enda mer imponerende, hovedgaten i Alexanders by ved havet. Søylor

Søylene ved den gamle hippodromen.

i gresk marmor, kunstferdig utformet, og brolegging i sirlig mønster - så fint at det ble dekket med marmor noen år senere for ikke å bli utslitt. Der sees også restene av den gamle fönisiske bymur og av romerske bad. Og like i nærheten, restene av korsfarerkatedralen.

Historien taler - men også nåtiden. Markedet i Tyr hvor alt kan kjøpes - med syns og luktnintrykk som er fremmedartet for en nordmann. Fruktselgerene som overbyr hverandre ved å rope ut sine varer til lavest mulig pris, samtidig som moderne forretninger selger sine varer til "fixed prices". Blir en sulten, kan byens bakeri besøkes. Søte libanesiske kaker til overkommelig pris. Og libanesiske pund fåes i vekslere, om du ikke har akkurat beløp. De egner seg godt som souvenirer, men har ingen pengeverdi! Til sist - å besøke skredderen i Tyr, den smilende herren med sønner som hver fredag er i porten i NMC. Her har han sin forretning, smiler bredt og tar imot bestillinger mens du kan drikke din te, kaffe eller kola, som han serverer.

Byen Tyr er vel verdt et besøk, som også har vist seg ved at NMCs turer dit har vært veldig populære.

Steinar Solbakken
Feltprest NMC

Tøffeste gjengen i XXVI...

Etter eget utsagn - den tøffeste gjengen i NORBATT.

HASBANI SKYTEBANE: Det var dagen da det bokstavelig talt braket løs for sambandstroppen. Lørdag 12. januar var ops'asser, aggregatmekker, linjeregere og brave ekspedisjonssoldater dratt ut i uvant sol og frisk luft, klare for tilvenningsspregning. I lengre tid hadde troppsjefen mumlet om ladninger, spregningsgroper og lignende artigheter.

Denne lørdagen løp troppssjefen rundt med singlende småstein i blikket og 75 kilo sprengstoff under armen. I tillegg til sprengstoff og dertil hørende fenghetter, avfyriansapparat, hjelm og splintvest hadde vi med oss en gjeng halvforskremte svensker fra Naqoura. Disse prøvde å overbevise oss - og kanskje mest seg selv - om at dette var "jattekul". Svenskene hadde aldri i sitt liv vært med på noe så "combat" som fire dager med sambandstroppen i NORBATT. Og det skulle jo si en

del!

Vel, vi kom oss altså ut, troppssjefen veivet med armene og tegnet og forklarte, go så var *endelig* den første ladningen i lufta. Ett kilo og et lite "piff", - dette var jo ingenting å skryte av!. Mengden av sprengstoff ble raskt øket til 3,1 og 5,1 kilo. Da begynte vi å kjenne noe, både fysisk og psykisk. Det ikke å vite *når* ladningen gikk av var verst der vi lå sammenkrøpet i fosterstilling og pustet rolig (?) gjennom munnen (*ikke* nesa denne gangen) samtidig som vi prøvde å holde på plass den berømmelige isen i magen.

Etter et lite uhell med sprengstoff som fløy i alle retninger og ble spredt over et større område, fant vi på noe lurt (trodde vi...): Sprengstoffet ble gravd ned, ble gravd ned, slik at det skulle gå i lufta samtidig. Det kan man forsåvidt si at det gjorde, sammen med det meste av spregningsgroper...

Linjeregere Tjærevåg ble velsignet med en leireklump av betydelig størrelse som falt ned ganske så velplassert over hans edlere deler, til alles store fornøyelse. Fornø-

yelsen var ikke på langt nær så påtakelig da krateret etter "The big bang" skulle fylles igjen. Men kort etter var vi igang på nytt. Ladningene ble øket til 9,1 og 12,1 kilo, - den siste satt skikkelig! Undertegnede hadde opp til flere kilo jord og leire i fletta, alle hadde øresus og trykk i brystet, og var selvfølgelig heltente på å prøve 15 kilo. Da var det imidlertid til vår store skuffelse slutt; bare fem kilo sprengstoff var tilbake. De ble benyttet til å sende et bilvrak til himmels. Et par åndeløse sekunder trodde vi at troppssjefen og telemek'en hadde tatt sammen veien. Men desverre, den gang ei...

Fra vår kjære troppssjef presiseres det til slutt at sambandstroppen har slått mektropen, og alle andre i NORBATT XXVI, med vår enkelteladning på 12,1 kilo. Vi er tøffe vi...

Lt. Jannicke Sand/
matroff samband

Det er ikke noe å si på kraften av eksplosjonen.

Falkehøyden er

Det er ikke få detaljer som skal kontrolleres. Her ser major Rune Røen (til høyre) på ei dør, mens hovedkontraktøren og major Johs. Irgens også følger med. (Foto: Tom Lysø)

Arbeidere fra fire nasjoner har vært i aksjon ved utbyggingen på Falkehøyden. Her er en gjeng fra Ghana i aksjon på en av bygnin-gene. (Foto: Tom Lysø)

FALKEHØYDEN: Vel ett år etter at byggingen på Falkehøyden startet, skal NORBATT i mai måned innta den nye leiren. Og det er ikke småtterier som er utført i løpet av om lag 13 måneder; UNIFILs største byggeprosjekt for uteavdelinger har har så langt ført til nesten 5000 kvadradmeter nye bygninger. Og det er ikke slutt med det!

- Bygningene som skal tas i bruk senest innen handover til kontingent XXVII er fase I av utbyggingen på Falkehøyden. Ikke før fase II står klar i løpet av 1992 er prosjektet endelig ferdigstilt, sier majorene Johannes Irgens og Rune Røen, henholdsvis prosjektleder og ingeniøroffiser. Det er de som leder arbeidet oppe på Falkehøyden.

- Fase I dekker en grunnflate på 3800 kvadradmeter og består grovt sett av operasjonsområdet, kjøkken og samband. Force commander har satt som et absolutt krav at flytting til Falkehøyden må skje før handover til neste kontingent. I og med at kjøkkenet ikke vil stå ferdig før om lag midt i juli, må mat transporteres opp fra Saqi i en periode, sier Irgens.

Fase II av utbyggingen får om lag 2000 kvadratmeter grunnflate og vil bestå av av kontorer og forlegning for stabskompaniet, sykestue og forlegning for sanitetskompaniet, samt leirmesterområdet. Mektroppen er allerede på plass på Falkehøyden, og totalt vil anleggene i det nye området dekke 6800 kvadradmeter.

- Falkehøyden er det største byggeprosjektet for UNIFILs uteavdelinger. Den totale budsjettammen er på 1,3 millioner dollar, opplyser major Røen, den sist ankomne ing.off i NOR-BATT.

Internasjonalt miljø

Det er et internasjonalt miljø i arbeidsgjengen for prosjektet. I tillegg til prosjektgruppen arbeider om lag 50 mann på Falkehøyden. Det er 15 libanesere, sju svensker, åtte ghanesere og vel 20 nordmenn. Selve leiren består av såkalte semipermanente bygg og prefab'er.

Vedtaket om å anlegge en leir på Falkehøyden ble gjort tidlig på 80-tallet. Bakgrunnen for vedtaket var todelt; for det første ønsket UNIFIL å øke sikkerheten for personellet som er forlagt i Ebel es Saqi, samtidig som mange av de sivile ønsker husene sine tilbake. Veien fram til overflytting til Falkehøyden har ikke vært like enkel hele tiden.

Lang vei fram

- Ja, det skal være sikkert, sier major Irgens. - Prosjektet har blant annet lidd under at det har vært lite kontinuitet i planleggingen fra starten. Videre har fire nasjoner jobbet fast på Falkehøyden, og det har skapt både språkvansker og praktiske problemer.

Major Røen legger til at det å være underlagt UNIFILs forsky-

klar til å inntas

En glad gjeng foran den nye BN-opsen. Fra venstre Raffik Barakat (byggplassingeniør), George Atme (hovedkontraktør), Johannes Irgens (prosjektleder) og Rune Røen (ingeniørffiser). Mannen bak er en av arbeiderne ved prosjektet, navn ukjent. (Foto: Tom Lysø)

ningssystem ikke alltid er like fleksibelt. - Systemet er tungrodd, og det tar forholdsvis lang tid å få utstyr og materiell, sier han.

- Et trivelig sted

- Hvordan vil trivselen for personellet bli innen det inngjerdede området på Falkehøyden kontra Saqi?

- Jeg tror det blir veldig bra på Falkehøyden, blant annet vil nok miljøet blant NORBATT-personellet bli bedre. Vi blir å mere samlet, og messa vil bli et fint samlingspunkt. Men kontakten med de sivile vil nok bli mindre, sier Irgens.

Røen skyter inn at deler av bataljonen inntil videre vil forbli i Saqi, det vil si stabskompaniet inkludert verkstedet, proviantseksjonen og transporten.

- Denne delingen vil selvfølgelig gjøre driften av mer tungrodd. Det bør dermed komme en fase III av utbyggingen

som flytter alle NORBATT installasjoner opp på Falkehøyden. Plass nok er det iallfall på det 250 mål store området, sier Røen.

- Falkehøyden er et unikt prosjekt og for oss et fantastisk interessant arbeid. Det kan vi si selv om det er mange problemer

sammenlignet med et lignende prosjekt for eksempel i Norge. Men å være med på noe slikt i Sør-Libanon i samarbeid med mange nasjoner er en meget spesiell og nyttig erfaring, samstemmer majorene Irgens og Røen.

Tom Lysø

Et nøysomt liv på 2 X 3 meter

Hver korporal eller menig får seks private kvadratmeter å boltre seg på i den nye leiren. Men noen enerom blir det ikke snakk om, ifølge UNIFILS standarder. Befalet får "hele" ni kvadratmeter store enerom på Falkehøyden.

Hvor mange menige og korporaler det vil bli på hvert rom i leiren på Falkehøyden avhenger av hvilke bygninger man blir forlagt i.

Men vi får tro ingeniørffisere på deres ord når de sier at trivselen blir høy i den nye leiren. Totalt vil det bli forlegningsplass for 250 mann i bygningsmassen fra fase I og II.

På Falkehøyden er det boret ned til 80 meters dyp etter grunnvan. Brønnen er foreløpig ikke skikkelig testet, men det planlegges å forskyne både Falkehøyden og Steinmy-

ra med vann via rør fra denne brønnen. Både vann, samband og avløp graves ned i bakken på Falkehøyden. Videre skal strømforskyningen sørges for gjennom et felles aggregat-hus. I tillegg til de ordinære bygningene skal det selvfølgelig anlegges en del dekningsrom. Videre blir det formet en del gangstier.

Folket på 4-3Hq

Utsikt over 4-3 HQ

4-3Hq?? Det er sikkert mange som har vært på besøk her. For de som ikke har vært, så ligger stedet på en høyde i Hasbanidalen, som heter Tell Quizi. Høyden ligger like sør for den såkalte Markedsplassen. Ikke hele posisjonen kan sees fra hovedveien, da den er delt i øvre- og nedre leir. Øvre leir ligger bak noen jordvoller, og synes ikke godt.

Når det gjelder organiseringen kan kompanistaben deles inn i flere grupper og undergrupper. For det første er stabsgruppen, som er et hjelpeorgan for ledelsen og kompaniet med tanke på personellsaker, operativ virksomhet, samband, og ekspedisjon av tjenestlig og privat korrespondanse.

I stabsgruppen har vi også et ops-lag, som har til oppgave å drive kompaniops'en. Videre har administrasjonsgruppen har underlagt sanitetspersonell, kokker, sjåfører og kantinekorporalen (alias "generalen").

Den siste gruppen er vaktlaget. Vaktlaget er et geværlag som har til oppgave å sikre posisjonen, samt bemanne kompaniets

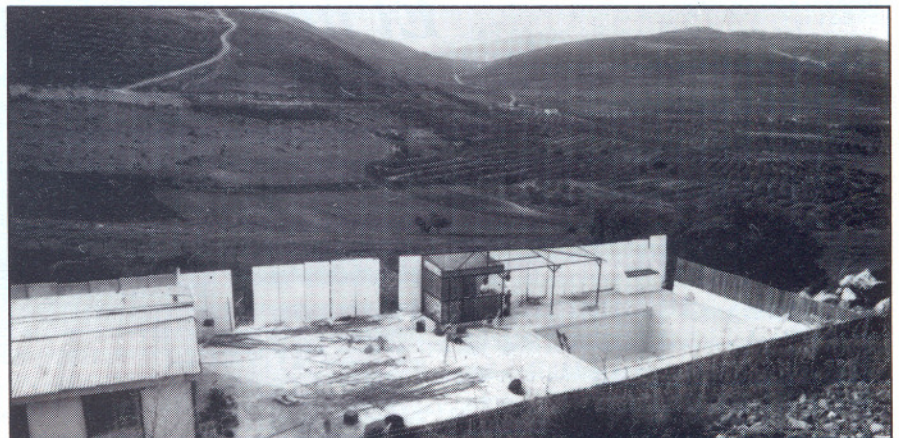
utrykningsbil, Delta-1. Alle de nevnte gruppene utgjør til sammen 10 befal og 24 menige.

Det ledige personellet brukes nå til å bygge et svømmebasseng av ypperste klasse. Svømmebasseng er ikke den riktige betegnelsen, jeg vil heller kalle det et rekreasjonssenter med basseng, bar, grill og idrettsrom. Det hele ligger i nedre leir, vegg i vegg med "Delta-bar". Ut over dette har vi "Fjøset" som er tilholdsstedet til FMR. Vi har Delta-house hvor Delta-1 bor mens de har vakt. Vi har sambandsverk-

sted, depot, ingeniørbu, kjøkken og matsal. I øvre leir er personellet forlagt på flere prefabrer. Sjefen har valgt å kalle sin bolig for Majorstua, et navn det øvrige personellet på 4-3 finner meget passende...

På vegne av alle ved 4-3 HQ håper jeg vi har klart å utføre det dere har ventet, samt at vi har utvist den service som er ønskelig fra tropene i kompaniet. God tur hjem til kontingent 26, og LYKKE TIL VIDERE for rekap'ene!

Gian Kolbjørnsen
Fenrik/ Kp.ass

KP A's stolthet, det nye svømmebassenget på 4-3 HQ

Et representativt utvalg av tropp 1. Bakerst :Raymon Leirmo, Per Sørum, Geir Henriksen, Erik Skjærvold og Tor Solheim. Foran: Gerhard Johnson, Truls Ringø, Trond Liun og Geir Jacobsen. (Foto:R.Kongsteien)

Tropp 1/ Kompani A

Tropp 1 har sitt HQ i Kaoukaba, nord i NORBATT AD. Troppen har i kontingent XXVI blitt kjent som idrettstroppen, for deres tydelige engasjement i alle idrettsarrangementer NORBATT har hatt. Den 49 mann sterke troppen er først og fremst en CP-tropp.

Tropp 1 har ansvaret for noen av NORBATTs mest trafikkerte CP'er. I tillegg bemanner de 4-27OP og har en ambush-patrolje og en cerfew-patrolje i byen ute hver natt.

Det er først og fremst CPéne som opptar tiden til gutta i tropp 1. Både 4-24 og 4-26 har tre mann på vakt til en hver tid. Blue line CPén 4-26, som ligger på hovedveien nord i NORBATT har nesten all nord-sør trafikk gjennom NORBATT AD. Oppdraget går først og fremst ut på å kontrollere all siviltrafikk gjennom NORBATT, samt all millitær og sivil trafikk inn i Kaoukaba. I tidligere kontingenter

har 4-26 CP hatt mest problemer med GSS, men i siste kontingent har det vært DFF som har skapt mest arbeid for gutta på vakt i 4-26 CP. Gutta i tropp en synes selv at jobben går bra, og at de har kontroll. det har ikke vært noen store sammenstøt i noen av CPéne, noe tropp 1 ser som et bevis og attest på at de gjør en god jobb. De sivile ser at det ikke er noen forskjellsbehandling i CPéne, og at gutta alltid er konsekvente. Dette gjør at de som kjører gjennom CPéne kjenner rutine, og følger disse.

4-27OP er en bra stilling når lagene er fullt bemannet. da blir det tid til både søvn og solingstjeneste. Værre er det under leave-avviklingen. Til tider kan det da gå i ett med OP og ambush-patrolje, hvor det kun blir tid til noen timer søvn mellom øktene.

Gutta trives i tropp 1, mye fordi det er såpass varierte oppdrag på de forskjellige CPéne. I løpet av kontingenten har alle lagene flyttet fire ganger, med både variert tjeneste og forlegning. Det har ikke oppstått noen problemer i troppen heller, ingen av soldatene kan huske noe

gningsninger av noe slag. Gutta har også hatt en veldig restriktiv holdning til alkohol, i lagene blir det aldri drukket alkohol i det hele tatt. Det hender at de tar seg en øl til maten når de spiser på restaurant, men utenom dette har det ikke vært noe som helst.

I løpet av kontingent XXVI kan det virke som om alle tropp 1's posisjoner er blitt byttet ut. Gutta har lagt en formidabel innsats i feltarbeid, og gir fra seg nymalte og ferdigoppussede CPér og lagsleiere til neste kontingent.

Tropp 1 er etterhvert blitt kjent som idrettstroppen i kontingent XXVI. På hvert eneste arrangement av sportslig karakter stiller tropp 1 med 10 - 12 mann. Til tider har de faktisk løpt helt alene, i noe som skulle være en konkurranse mellom alle troppene i NORBATT.

Troppen har en fin tone, og samholdet i troppen er meget bra. Gutta i troppen er også godt fornøyd med troppsledelsen, noe som er gjensidig. Troppsledelsen er sikre i sin sak, - alle i tropp 1 har gitt 100 prosent.

Richard Kongsteien

Gutta i byen Blate

EN del av tropp 2 samlet på oppstillingsplassen i Blate. Fra høyre: Atle Sundby, Troppsjef John E. Nilsen, Benny Eriksen, Frode Brekke, Kjetil Larsen, Ole Henry Johansen, Inge Henriksen, Terje Austad, Ståle Fure, Odd R. Narmoe og foran Magnar Haae. (Foto: Richard Kongsteien)

Tropp 2 ligger i byen Blate, den eneste shia-muslimske byen i NORBATT AD. Den femti mann store troppen ligger i og rundt byen, fordelt på to OP'er og to CP'er. I tillegg har tropp 2 ansvaret for enklaveposisjonene 4-15 og 4-18.

Ingen av gutta ser på det å ligge midt inne i byen som en ulempe, tvert i mot synes de at de på denne måten kan løse oppdraget bedre. Å bo i Blate gjør at de får god kontakt med de sivile, en gruppe som ikke er så fundamentalistiske som nordmenn er vant til å assosiere shia-muslimer med. Det har vært lite vanskeligheter med de sivile i kontingent XXVI, gutta i troppen har respektert befolkningens kultur, og de sivile har respektert reglene til NORBATT og tropp 2. Noen småproblemer har det vært, men da er det som regel folk fra andre steder enn Blate som har startet bråket.

Tropp 2 har i alt fire OP'er, to CP'er og to patruljer. De fire OP'ene er 4-20, 4-23, 4-18 og 4-15. De to siste er utvilsomt de mest populære posisjonene i tropp 2. Her er laget alene, og naturligvis sine egne herrer. Vaktbelastningen på disse to posisjonene er også

liten. Derfor er det godt å komme ut i enklaven i to uker etter harde dager inne i NORBATT AD. Særlig under krigen i Gulfen var 4-15 og 4-18 et yndet tilholdssted, da NORBATT krevde 100 prosent innsats fra soldatene. Overgangen fra mellom tolv og seksten timers vakt i døgnet inne i AD til seks timer i enklaven var kjærkommen.

CP'ene tropp 2 har ansvaret for, 4-22 og 4-23A, er lite trafikkerte i forhold til resten av A-teig, og krever derfor ikke like stor bemanning. 4-22 er en Blue Line CP som regulerer trafikken inn til Blate fra sør, 4-23A ligger inne i NORBATT og regulerer trafikken fra sør og øst.

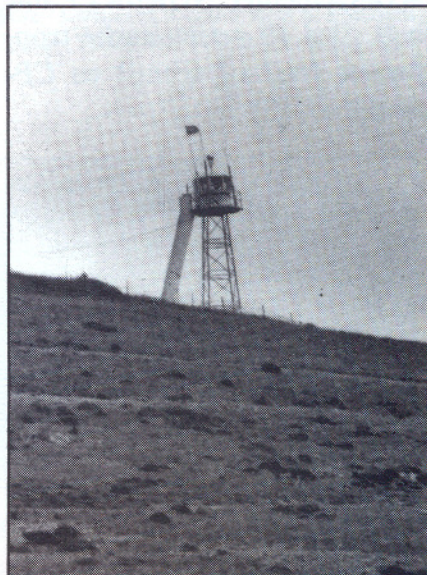
Hele uken sender tropp 2 ut to ambushpatruljer seks timer hver natt. Seks av dagene har de også med seg hund og fører fra hundetroppen. Ambushpatruljen er i følge gutta fin i tørrvær, men belastene kommer når regnet høljer ned.

Soldatene i tropp 2 mener selv at det er en fin tone mellom befalet og de menige i troppen, og miljøet er godt blant gutta. Det eneste problemet er all flyttingen mellom posisjonene, som gjør det vanskelig for alle lagene å bli kjent med hverandre.

Blate ligger litt tilbaketrukket helt vest i

teigen, og kan lett glemmes av resten av bataljonen. Dette mener tropp 2 selv er en fordel. De får legge opp tjenesten slik de selv ønsker, uten så mye innblanding fra andre.

Richard Kongsteien

En av tropp 2's posisjoner, 4-20 OP. (Foto: R. Kongsteien)

Så godt som hele ledelsen i kp.B samlet på taket i Rachaiya. Bakerst fra venstre: Robert Vabo, Vidar Nerem, Jon Seljeseth, Svein A. Bjørnsland, Kjetil Midtkandal, Jim Warelius, Håkon Thoresen, Morten Grønlie, Frode A. Hemark, Ulf Johannesen, Johan Nilsen. Sittende foran: Jan Vidar Utheim, Dagfinn Gundersen, Tom Ole Johannesen, kompanisjef Bjørn Ness, Olaf Kramer, Roy Fredriksen, Svein Pedersen, Kåre M. Grasmø og Tore Gabrielsen. (Foto: Richard Kongsteien)

Ledelsen i kp. B

Hovedkvarteret til kompani B ligger i landsbyen Rachaiya, så godt som midt i NORBATT AD. Kompaniet særpreges av UNIFILs største kompaniteig, men med få soldater. Alikevel mener både soldater og ledelsen i kp.B at de klarer oppgavene de er pålagt.

Historisk har kp.B vært preget av stor infiltrasjonsaktivitet, og dette gir seg utslag i kompaniets oppdrag. Det er et hardt press på gutta ute i troppene, med mange og lange ambushpatroljer. Fenrik Vidar Nerem forteller at geografisk er kp.B preget av mye kupert lende, uten de tungt trafikerte veiene, dette gjør presset på kp.B's CP'er mindre. Nerem mener at dette fører til at soldatene i kp.B får en proffesjonell holdning til alle partene i området.

Kompanisjefen, major Bjørn Ness, mener at kp.B's oppgaver er såvidt varierende at soldatene ikke så raskt går lei. Ness forteller at kp.B i sin teig har fem landsbyer, samt at de har ansvaret for en by rett utenfor Blue Line, Kafr Chouba. Dette krever at B-soldatene må ha et godt for-

hold til de sivile, et krav som både er nødvendig og utfordrende for den enkelte.

Ledelsen i kompani B mener at kantinerådet i kontigent XXVI har fungert meget bra, og viser i samme ånde drag stolt fram de nye møblene i messa. Beviset er fysisk tilstede. Minnebokas utsendte kan bekrefte at det er både stilfullt og trivelig i HQ B's befalsmesse.

- Sambandet må nevnes! utbryter Nerem. - Vi har hatt et godt og nært samarbeid med sambandstroppen i denne kontingenten. De har vært å få tak i tidlig og sent, noe kp B's ledelse har satt pris på. - Operativt har samarbeidet med hele bataljonen gått bra, skyter major Ness inn.

Ledelsen på 4-11HQ mener at kp.B løser oppgavene sine bra; med tanke på teigens størrelse. Alle i kp.B gjør sitt ytterste for å løse oppgavene, og det gjør de så langt ressursene i form av mannskap og materiell strekker til.

Noe som har hemmer kp.B i deres arbeid, er avgivelsene til Falkehøyden. Hver dag avgir kp.B fire mann til arbeid i det nye bataljons HQ, noe som i følge Ness er det verste en kan sette en gevær-soldat til.

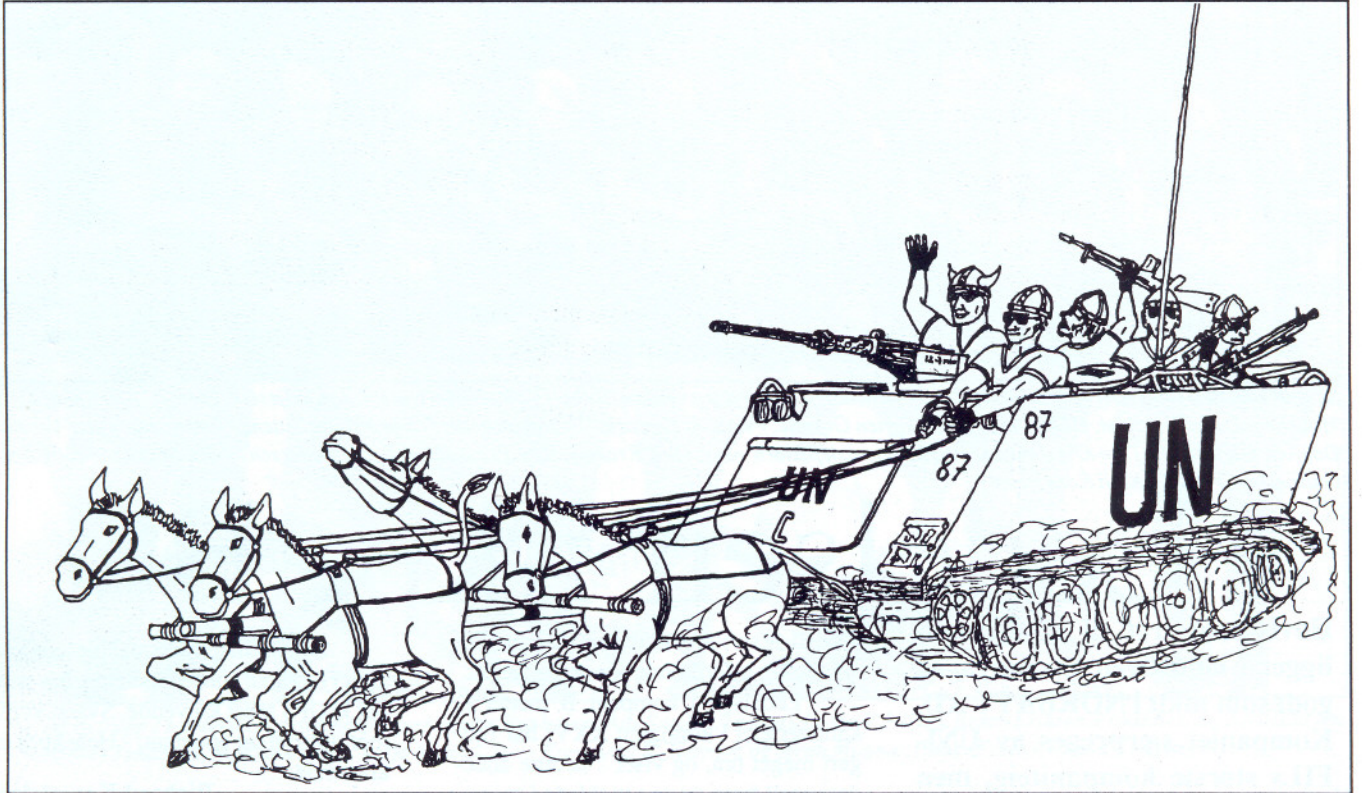
Som et siste spørsmål ble ledelsen i 4-11HQ spurt om hvilket område som var kp.B's mest krevende. Svaret kommer unisont og spontant; - Hele kp.B er krevende.

Richard Kongsteien

Byen Rachaiya, hvor ledelsen i kp.B ligger

Soga om votte-folket

Soga om dei sterke, fryktløse er ingen fortelling om bleike puddinger. Her har Jan Even Storsleth sett seg og sine kolleger i aksjon.

En liten anekdote om de bak "We Are The Champions".

Det var en gang noen menn som bodde på en haug. Haugen var langt fra folk, så de bodde ganske ensomt der, bare omgitt av noen gamle geiter.

For at det ikke skulle være så altfor ensomt for de på haugen, hadde de noen vogner som de kunne kjøre med. Men veien var dårlig, og vognene var dårlige, så det varte ikke lenge før folkene på haugen ble hetende "offroad-klubben".

Det gikk gjetord om denne klubben rundt land og strand. Det ble sagt om de skulle frakte et jernspett fra festningen på haugen til høvdingens menn i byen, så ville også spettet være "offroad" for den lange myra var til ende.

Mennene på haugen var fryktet av alle de andre som bodde innenfor grensene til høvdingen. De gangene vognene ikke sto hos vognsmeden, kunne det hende at lillehøvdingen på haugen tok med noen utvalgte blant sine menn, og kjørte omkring og passet på grensene.

Da kjørte de rundt med mørke glass for øynene, slik at ingen kunne se blikkene deres. De hadde også votter med avkuttete fingre slik at de skulle få bedre grep om tordenstokkene sine.

Når de så kjørte omkring, bråkte og støvet det noe aldeles forferdelig, slik at alle de andre mennene som bodde innenfor grensene skalv hver gang de hørte at vognene nærmet seg.

"Offroad-klubben" på haugen

var på 48 sterke, fryktløse menn. De hadde også en annen festning, en litt mindre, som lå mellom høvdingens by og festningehaugen. Der bodde 22 mann av sterke støpning. Det var disse som passet på høvdingens grense, og porten inn mot høvdingens by.

Også disse hadde mørke glass og votter, slik at de skapte usikkerhet og frykt blant innbyggerne. Fra samme lei kjørte de med noen underlige vogner som kunne komme i en utrolig hastighet. Denne vognen brukte de for å hente eller bringe høvdingens menn fra hans område og til nabohøvdingen i vest, eller det utvalgte folket i sør.

På disse turene hendte det rett som det var at utvalgte fra folket i sør prøvde å forstyrre arbeidet til høv-

på det høge fjellet

dingens menn. Da ble tordenstokkene tatt i bruk, og en stund ble det sagt at det var hyggeligere å ferdes alene enn i følge med sterke, fryktløse i høvdingens vogn.

Vel, historien ender ikke med dette. For de sterke, fryktløse kunne også bevege seg uten sine vogner. De greide utmerket godt å bruke sine egne ben å vandre med, og det gjorde de ved den nordlige grensen til høvdingens land, grensen mot det ville landet i nord. Der gikk de i mørket og ventet på inntrengere fra nord. Men det var sjelden noen som turte å utfordre de sterke og fryktløse mennene, unntatt de før nevnte menn fra sør.

Fra en av sine utsynshauger så

de sterke, fryktløse en dag et gruelig syn. Folket i sør sendte en jernfugl over høvdingens grenser. Men høvdingens menn som tok i mot budet var ikke helt tilfreds med gehalten, så de ba den sterke, fryktløse om å fortelle hva slags jernfugl dette var.

- Å, ein Cobra kanskje?, svarte de sterke, fryktløse.

Nå ville høvdingens menn vite hvor jernfuglen hadde tenkt seg på sin ferd over landet. Da svarte den fortsatt sterke, men ikke fullt så fryktløse; - han kjem rett mot meg!

Vel, jernfuglen gjorde han ingen skade, så den sterke fant snart igjen motet sitt.

Dette var en fortelling om det

som engang hendte i et land langt borte. Men en ting skal du vite:

Alle de 70 sterke, fryktløse menn lever i hjertet og sinnet til alle som engang var blant de. Det er vlik det er, og alltid vil være.

Det er derfor de betaler så dyrt for valgspåket: "We are the champions".

Vidar Mjøen

Kule, barkede gutter foran sine beltegående stoltheter. Legg mekke til delvis bred beinstilling og sprengtøffe mekhansker. (Foto: Richard Kongsteien)

Mange posisjoner i tropp 1

En del av gutta i tropp 1, samlet ved 4-8 HQ. Bakerst fra Venstre: Frank Lian, Cato Antonsen, Truls Jøsteinsen, Roy-Kenneth Solemsmo. Foran: Odd-Erik Krane, Jarle Aasland, Reidar Fossum og Roar Grande. (Foto: R. Kongsteien)

4-10 kalles for gjørmehølet. En belastene posisjon mener gutta. (Foto: Richard Kongsteien)

Tropp 1 er kompani B's største tropp, med tilsammen 50 mann. Disse er fordelt på posisjonene 4-8, 4-5, 4-6 og 4-9.

Gutta i tropp 1 har, som alle andre i utekompaniene, en høy vaktbelastning. De fleste vaktene er patruljer. To patruljer går gutta i tropp 1 hver dag, samt at de i tillegg har en fast patrulje i uka. Troppsjef Knut Roar Grande forteller at gutta har hatt minst 50 ambush-patruljer hver hittil i kontingenten, noe som skulle gi en idé om arbeidsmengden.

I tillegg til patruljene har tropp 1 to Blue Line CP'er å bemanne. De to er 4-9, som betegnes som en meget god posisjon, og en vakt mannskapene i tropp 1 ser fram mot. Den andre derimot, 4-10 CP, er ikke så populær. Der må gutta sove i en PPK, og i følge Reidar Fossum er CP'en enten et gjørmehøl eller en stor støvsky. CP'en ligger også midt i et dyretråkk, så det er ikke sjelden at posisjonene og området rundt er fylt til randen av lettere forvirrede geiter.

Samholdet er noe gutta i tropp 1 gjerne trekker fram. De mener at de har kommet seg gjennom kontingent XXVI med få problemer, og de gnisningene som har vært er blitt løst på stedet.

Krigen i Gulfen la ett sterkt press på troppen, og vanskeligst ble nok leave-avviklingen etter at krisen var over. Fire soldater, deriblant to lagførere, sa fra seg sin siste uke leave, for at de andre skulle få tre uker.

4-6HQ i Hebbariye har i kontingent XXVI fungert som et patrulje HQ for nesten hele kp.B. Til tider har den lille posisjonen midt inne i byen hatt fem ambush-patruljer å sende ut. Her har det ifølge både soldater og mannskaper vært et godt samarbeid med tropp 3.

Richard Kongsteien

4-6 er en bra posisjon, mener gutta i tropp 1. Bak fra venstre: Ernst Oppsalhaugen, Vidar Reinhotz, Egil Holven. Foran: Terje Dybendahl, Svein Knutsen, Andreas Dunkley, Lukas og hundefører Vegar Falsten. (Foto: Richard Kongsteien)

Tropp 3 i Kafer Hammam

Staben og et av lagene i 4-12HQ. bak fra venstre: Morten Tønnesen, Terje Horten, Thomas Eide, Jan Morten Lomundal, Kent Moore, Syver Jotun, Gisle Mjåltvedt. Foran fra venstre: Tore Gullholm, Bjørn Karesen, Geir Austad, hundefører Hallgrim Ous, Chan, Per Henrik Meling. (Foto: R. Kongsteien)

Tropp 3 har en stor teig, som på mange måter gjør seg utslag i den daglige tjenesten. Troppen er først og fremst en patruljetropp, og har bare en CP i sin teig.

44 mann er det i troppen, og disse skal ha kontroll i en teig som nesten er like stor som hele kp.A AO. Derfor blir det mange patruljer i lende for de fire lagene i troppen. Lagene er på hver sin posisjon seks uker av gangen før de roterer. Den mest populære er utvilsomt 4-14. På denne posisjonen har de både OP-, patrulje- og tailingstjeneste. På OP'en er det først og fremst overvåkning av PV'ene i området som er oppgavene. De skal også ha kontroll på gjeterne og de få UN-kjøretøyene som en sjelden gang forviller seg opp på 4-14 platået. På 4-14 må gutta også foreta tailing når IDF kommer opp på platået, noe som både kan være slitsomt og hardt. Mange ganger går en av nattvakt på OP'en om morgenen, bare for å måtte ta på seg utstyr for å følge en IDF-patrulje oppe på platået. Patruljen som 4-14 sender ut er

noen av NORBATTs lengste. I 13 timer tar patruljen seg gjennom ulendt terreng i mørket, fra 4-14 platået helt ned til Hebbariye. Det er alikevel ikke tvil blant gutta i tropp 3, - 4-14 er den beste posisjonen.

Tropp 3 har i kontingent XXVI satt

i gang en dagpatrulje i Kafer Chouba, noe som er ganske spesielt i og med at byen ligger utenfor Blue Line. To ganger i uka går det soldater fra 4-12HQ på patrulje inne i byen. Delvis for å vise at UNIFIL ikke har glemt innbyggerene i byen, og for å tilby de sivile en sanitetstjeneste. Sanitetsmannen i tropp 3 går under navnet "Doctor", og til ham kommer de med alt fra småkutt i fingeren til store brannskader. Hvis en skal måle populariteten i antall te-invitasjoner, ligger soldatene som patruljerer Kafer Chouba godt an. Samtlige steder vil noen ha soldatene inn til seg, og småbarna gir seg ikke før de har fått en femten til tju "Hello!".

Gutta i tropp 3 mener at det er i denne troppen tingene har skjedd i kontingent XXVI. Alle husker vi gisselsaken og sammenstøtet med GSS i Kafer Hammam. Alikevel har det vært færre hendelser enn gutta på forhånd hadde trodd. Mange synes det er litt frustrerende å gå patrulje etter patrulje om natten uten å få kontakt.

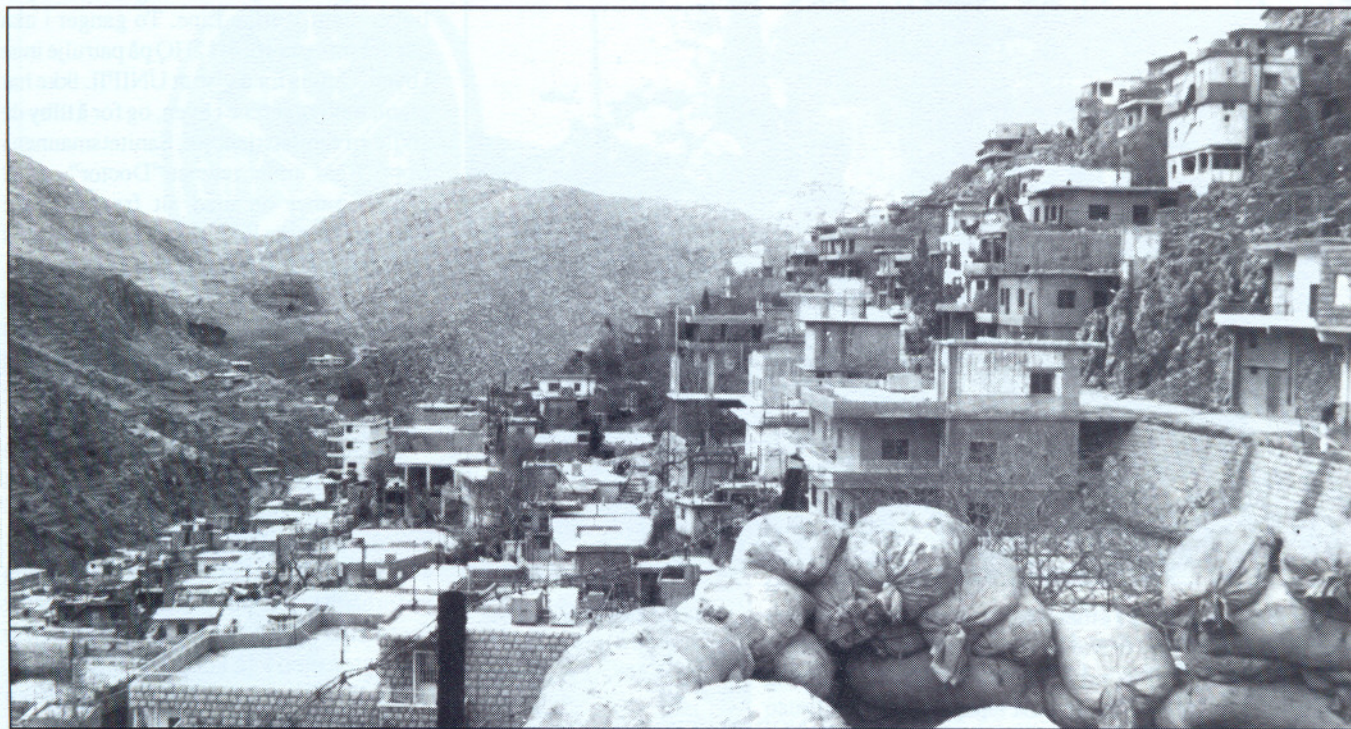
Alle i tropp 3 er enige om at det er en fin tropp de er i. I følge NK må man lete lenge etter en bedre tropp, med større enhetsfølelse. De har i kontingent XXVI hatt en fin kontakt med de sivile rundt seg, noe som gjør tjenesten mye mer positiv.

Richard Kongsteien

Den legendariske posisjonen 4-14. (Foto: R. Kongsteien)

Cheeba Group

Utsikt over Cheeba fra hovedkvarteret til tropp 2. (Alle fotos: Richard Kongsteien)

NORBATTs mest isolerte tropp er utvilsomt troppen i Cheeba. Helt øst i AD, med mer enn 40 minutter til nærmeste NORBATT-posisjon ligger 4-7HQ, og alle de andre posisjonene tropp 2 har ansvaret for.

Cheeba er spesiell. 42 soldater fra tropp 2 skal holde kontroll i denne byen, som er NORBATTs største med mellom tolv og femten tusen innbyggere. Et stort arbeidspress krever også sitt fra gutta. På det hardeste kan soldatene i tropp 2 være oppe i 120 timers arbeidsuke.

Tropp 2 har både OP-, CP- og patruljetjeneste i sitt program. 4-7A CP regulerer trafikken inn til byen. I tilknytning til denne CP'en ligger også 4-7 lagsleir, som desverre betegnes som den dårligste posisjonen i AD. Lagsleiren er slitt og trang, og

det er vel også den eneste posisjonen som har et nedlagt fjøs som forlegning. Alikevel er ikke gutta på 4-7 i tvil, de trives kjempegodt.

OP'en til til tropp 2 kan meske seg med tittelen NORBATTs høyeste posisjon. I følge siste måling ligger 4-7C OP på 1362

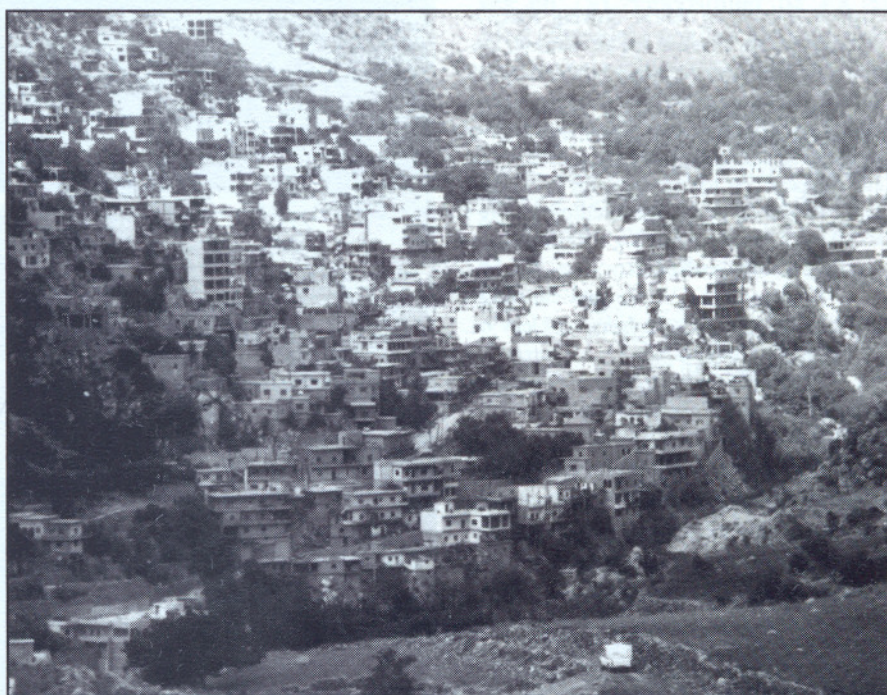
En del av staben i tropp 2 samlet på taket av 4-7HQ.

De bemannet NORBATT's høyeste posisjon, meter over havet.

Tropp 2 har flere patruljer hver dag, sju dager i uka. Cerfew-patruljen i byen passer på at smuglerne overholder portforbudet. Smuglerene frakter jern og sigaretter på muldyrene sine over grensen til Syria, og kommer tilbake med diesel og valuta. Smuglerne er alle klar over at den første til Syria får best pris, derfor er mange ivrige på å komme seg avgårde før portforbudet blir opphevet klokka tre på morgenen. Tropp 2 har også en 48-timers ambush-patrulje i Østdalen. De patruljerer det nord-østre området av tropp 2's teig. Om natten har de også en støttepatrulje liggende bak seg, i tilfelle en situasjon som krever rask støtte skulle oppstå.

Gutta i Cheeba må stole på seg selv. Hvis det skulle bli store vanskeligheter i byen som troppen ikke alene klarer å håndtere, vil det ta over førti

Det kan virke som byen kom før fjellet, når man ser Cheeba fra østsiden.

Tre av gutta i lagsleieren; Franzen, Skau og Throndsen

minutter før en eventuell støtte når fram til Cheeba. Derfor har tropp 2 fast avgitt en PPK med vognfører fra Mek.tropp. De mener selv at det er en fordel å ligge et stykke fra resten av NORBATT. De får legge opp tjenesten slik de selv vil, noe alle ser på som en stor fordel. Dette gir troppen og ledelsen et stort ansvar, noe de er bevisst.

Troppsjeffsjefen, kaptein Gustavsen, mener at troppen har et godt forhold til de sivile de skal passe på. Selvfølgelig er det også her noen småkonflikter, men de er begrenset til et par lokale bråkmakere. Da det under opptrappingen til krigen i Persia-

bukta gikk rykter om at NORBATT skulle trekke seg ut av Libanon, sa de sivile i Cheeba at de kom til å legge seg i veien foran bilene. Det var en klar beskjed til gutta i tropp 2 om at de gjør en bra innsats, og at de sivile trenger dem. Befolkningen i Cheeba kommer til 4-7HQ med alle mulige problemer. Mest besøkt er nok sanitetsmannen, som av byens innbyggere bare kalles "Doctor".

Alle i troppen er enige om at de gjør en god jobb i Cheeba. På spørsmål om de makter jobben får den utsendte et selvsikkert smil tilbake; "Vi har kontroll".

Richard Kongstein

Staben i stabskompaniet

Kompanistaben i stabskompaniet er delt i tre; Administrasjon, kokkelag og MP. Alle har de hatt mye arbeid i kontingent XXVI.

Administrasjonen i stabskompaniet består av en menig og fem befal. Ledelsen består av kompanisjef Major Knut Rist og NK. kaptein Tore Eritsland. Disse deler på det operative ansvaret for stabskompaniet. Administrasjonen består av Adm.Off og Adm.ass, kaptein Asgeirs Dahlen og fenrik Solveig Ratchje. Sammen har de ansvaret for alt materiell, lønninger, forlegninger og gauper i stabskompaniet. På kp.ko finner vi løytnant Tore Amundsen og korporal Rune Nilssen. Disse to fungerer som bideleddet mellom kompani-ledelsen og alle troppene, og har ansvaret for leave-oppsett, rotasjon og annen personellforvaltning i stabskompaniet. Kp.ko tar seg også av all post-sortering til stabskompaniet.

Kontingent XXVI ble spesielt travelt for kp.ko på grunn av forandringen på leav'en. De har i løpet av de seks månedene operert med fire forskjellige leaveoppsett på over 240 mann, noe som har skapt mange lange kvelder for administrasjonen i Saqi.

Under: Tre representanter for admisionstasjonen i stabskompaniet; Kaptein Asgeirs Dahlen, major Knut Rist og korporal Rune Nilssen. (Alle fotos: R.Kongsteien)

Kokkelaget samlet, fra venstre: Frode Bergseth, Kjell Tore Paulsen, Jan Øystein Iversen, Stein Arne Mogren, Rune André Kværna, Halim El Kassmi og Terje Selvik.

Kokkene trives i matosen

Hvis administrasjonen i kompanistaben er hjertet i stabskompaniet, må kokkelaget være magen. Ni karer sørger hver dag for å mette over 250 munnar i Saqi. Tross ofte vanskelige arbeidsforhold, trives de med jobben. Klokkas fem hver morgen tusler morgenskiftet i kokkelaget til matsalen for å klargjøre

dagens frokost. De blir avløst av andre skift klokka et, og dette skiftet jobber fram til midt dagen er over, og neste dags måltid er klargjort klokka sju på kvelden.

Bare tre av gutta i kokkelaget jobber som kokker hjemme i Norge. resten av laget er utdannet fra 1.gangstjenesten. På spørsmål om de selv er fornøyd med maten de lager, svarer kokkene at etter forholdene gjør de en bra jobb. Å koke på gass istedet for elektrisitet var en av de vanskeligste omstillingene fra norske forhold. I begynnelsen var det fort gjort at maten brente seg. I dag er det omvendt, kokkene regner med at de vil brenne maten når de kommer hjem til elektriske komfyrer.

Den største frustrasjonen for kokkene, er den lille forståelsen mannskapene har for arbeidet de gjør. Hver eneste dag er de nødt til å finne på improviserte løsninger med de råvarene de har. Kokkene ønsker seg tilgang på flere råvarer, slik at de hadde muligheten til å variere litt mer i kosten. Det er vanskelig å gjøre de store kulleriske krumpringene når det kokes mat til over 240 personer.

Alikevel trives alle kokkene med jobben, og synes de har et godt miljø blandt kollegaer og kamerater. Det som står høyest på ønskelista for framtiden er et nytt kjøkken, noe de med tid og stunder vil få på Falkehøyden. Kokkelaget er overbevist om at det nye kjøkkenet blir bra når det er ferdig.

Richard Kongsteien

God blanding på MP-laget

MP-laget i kontingent 26 har bestått av en fin blanding sprø og normale mennesker. Denne blandingen har sikkert bidratt til det gode humøret vi har hatt siden vi kom ned hit.

MP-laget samlet utenfor Viktoria terrasse. Bak fra venstre: Finn Arne Fløvik, Eirik Gjerd, Hans Reinert Flaten, Ragnar Kåsine, Arild Lokna, Marvin Elvis Elvebakk, Vemun Skau, Ben Anders Dyfrin, Georg Bjarne Skogly, og Torbjørn Thue. (Foto: Tom Lysø)

Vi sitter alle igjen med en følelse av at kontakten mellom oss og de andre soldatene i NORBATT har vært meget god. Vi har alle bestrebet oss på å være rettferdige og vennlige med folk, så lenge det ikke har gått på bekostning av jobben vi har vært pålagt å utføre.

Med blandingen av gærninger og vanlige folk MP-laget har vært sammensatt av, skulle det bare mangle om ikke noe useriøst også skulle komme

på trykk om oss. Det har tross alt skjedd en del interne galmannsfakter på MP-stasjonen i løpet av kontingenten.

Den store lidenskapen på stasjonen har vært slåsskampene mellom korporaler og befal, og korporalene seg i mellom. Kropper, armer og ben har gått vegg-i-mellom i de mest sinnssyke slåsskamper en kan tenke seg. Både troppsjef og NK har fått smake

pryl og håndjern, og fått se "Eggcellen" fra innsiden. Og selvfølgelig, det hele har skjedd for moro skyld.

Noen har også til tider "drete" seg loddrett. Største tabben sto under-tegnede for etter at han hadde kjøpt seg en JVC-videospiller på PX'en. Med støpselet i veggen ble film snurret. Det hele gikk vel og bra til jeg satte meg ned.

Spilleren begynte da å spole med bilde, framover og bakover. Deretter begynte kassettskuffen å gå inn og ut. Jeg begynte da å bli rimelig forbanna på PX'en som hadde solgt en drittspiller.

Jeg ringte derfor til PX-Handal og skjelte ut både han og spilleren; og fikk da beskjed om å komme ned med den. Jeg var godt fornøyd med måten situasjonen var taklet på. Helt til jeg så korp. Kåsine sitte med en fjernstyring i hånden og et glis som holdt på å skrekke i hele maska hans.

Horne hadde drete seg ut, og måtte luske ned på PX'en for å unnskyldte seg for Handal. At jeg aldri kan passe kjeften!

MP-laget har hatt de samme operative oppgavene som tidligere kontingenter. Eskortekjøring, tailing, trafikkarbeid, etterforskning og alt det andre som en MP legger seg opp i. Dette arbeidet har stort sett gått smertefritt, men vi har til tider hatt temmelig stort arbeidspress.

Nå er de fleste av oss dimmeklare, med unntak av korp. Lokna, som går inn i sin tredje kontingent i NORBATT. Vi ønsker derfor kontingent 27 lykke til, og håper de får en fin tid henede.

Helge Horne jr.
Korp/MP NORBATT 26

Team Falkehøyden

Panoramautsikt over byggeprosjektet. (Foto: Richard Kongsteien)

11 personer slet seg ut på prosjekt Falkehøyden i kontingent XXVI. Disse var:

Fenrik Albinson (troppsj.), sjt. Wiik (NK tropp), cpl. Munkvold (sjåfør), cpl. Vingsand (sjåfør), pte. Bonsak (sjåfør.), pte. Fromreide (sjåfør), lcpl Bjørkedal (rørlegger), pte Stavnes (rørlegger), pte Bådsvik (elektriker), pte Nygård (elektriker) og pte Karlsen (storekeeper).

Med god hjelp fra Mek- og Pitroppen overlevde vi sement- og kellowblocklempling. Det ble turer til Naqoura for å hente byggematerialer. Noe som ikke alltid var like populært. Vi har hatt mange oppdrag; men for å si det kort og kjapt: Vi i Team Falkehøyden er "servicegjengen": Vi var til god hjelp for både pitroppen, svensker, ghanesere og sivile.

Det var tungt å jobbe under de verste regnbygene i vinter. Men vi "sto hainn over". Samholdet i troppen har vært bra, forholdene tatt i betraktning. Vi har bodd spredt omkring i Saqi City.

Summa summarum: Vi har sett det berømte prosjektet forandre seg fra en bråte høl til en leir som skal bebos av framtidige kontingenter. Vi ønsker kommende fredssoldater lykke til, og slit den med helsa.

Vi fikk da satt spor etter oss i Libanon.

Arvid Karlsen

Fire representanter for Falkehøydenlaget. (Foto: Richard Kongsteien)

Transporten holder hjulene våre i gang

Transportgjengen samlet utenfor "Down Town". (Foto: R.Kongsteien)

Situasjonen til de 22 sjåførene i trentroppen kan best beskrives ved å sitere menig Per Olaf Hagen da påtroppende oberst i den norske FN-styrken på oppstilling spurte ham om hvilken jobb han hadde i NORBATT. - "Jeg kjører veteranbiler, oberst."

To befal administrere denne gjengen på 22 sjåfører. De har nok å gjøre, på travle dager kan det være opptil femten kjøretøy ute. Det største problemet for gutta og jentene i transporten, er nedslitte

kjøretøy. mange av bilene er eldre enn NORBATT, og bærer preg av dette. Dårlige bremses og girkasser er et daglig problem er dagligdags for sjåførene i NORBATT. Ofte er det også vanskelig å forklare folk som trenger bil på minuttet at det ikke er noen biler inne, og at en må bestille tidligere for både å sikre seg selv bil og gjøre jobben for transportkontoret litt enklere.

Alikevel er det ingen i transporten som vil bytte jobb. Alle er hjertens enige om at å være sjåfør i transporten, er den beste stillingen i NORBATT. De er sine egne herrer mye av tiden, og har i tjenesten en glimrende mulighet til å se NORBATT og resten av UNIFIL AD. For

mange blir det også en del turer til Israel, både på supply og leave-transport.

Alle i transporten synes det er et mege godt miljø blandt dem. Samholdet er godt og det er lite krangling innbyrdes. Transporten mistet i april sin kollega og kamerat Kjell Frode Eidseter. dette har vært med på å sette sitt preg på gjengen, og utvilsomt knyttet dem sterkere sammen.

Selv mener de at det generelt er det lite negativt å si om trentroppen, og vi som til daglig er avhengige av transporten kan nok

si oss enige. Servise og imøtekommenhet har preget transporten i kontingent XXVI.

Richard Kongsteien

Santhroppen i storm og stille

Sanitets-personellet i kontingent 26 samlet utenfor sykestua.

16 blide og spente soldat-fjes møtte på Sør-Gardermoen 30. oktober 1990. Befalet var også spent denne dagen; vi hadde jo lest navnelister og rulleblad. Ukene som fulgte ble fylt med informasjon og annen utdanning. En uke ble brukt ved sanitetens høyborg Lahaugmoen. Med førstehjelp- og infusjonskurs var vo godt forberedt til tjenesten i Libanon.

Santhroppen består denne kontingenten av 10 befal og 17 soldater. Vi er noen færre enn før på grunn av at sju stillinger ble konvertert til Falkehøyden. Santhroppen er som andre i NORBATT delt inn i flere lag: Troppsstab, sanitetslag, transport-

lag, hygienelag og tannlegelag. Tannlegelaget er trolig bataljonens minste med tannlegen og hans ass. Sanitetslaget er det største; med leger, sykepleiere og sanitetssoldater er til sammen 13 personer med.

Blant våre hovedoppgaver kan nevnes å gi alt personell i NBT best mulig behandlingstilbud. Veterinæren sørger for tilsvarende for NBT's hunder. I utgangspunktet en sekundær oppgave er å yte hjelp til sivile, og veterinærhjelp til deres dyr, når tjenesten tillater det.

Hvordan løser så santhroppen sine oppdrag? Legene har det medisinske ansvaret. Desverre "mistet" vi både BN-legen, som reiste til Kuwait, samt den ene utrykningslegen vår. Men en er igjen, nemlig NORBATTs lengste mann, major Thilesen. Han er ass. BN-lege og har

rekap fra 25.

Videre har vi tre kvinnelige sykepleiere: Løytnantene Bjørg Markeset, Evy Gruner og Anne-Beth Heienberg. Markeset er vaksinasjonssykepleier, fryktet og respektert, og stadig observert rundt om i NBT AD med sin lillafrysebag. Mang en tøff soldat har fått svettetokter ved synet av Markeset og hennes lange nåler.

Gruner er moldenser og materiell-sugepleier. Det førstnevnte framhever hun titt og ofte. Hennes oppgave er å etterforske alle våre sanitets-beredskapskasser. Gruner har forøvrig rekap i neste kontingent.

Heienberg elsker på sin side å melde at hun er fra Haugesund. Hennes jobb som undervisningssykepleier er å få flest mulig på infusjons- og førstehjelpskurs. Hun er også ansvarlig for å legge opp til

medevac-øvelser i NBT.

Deretter har vi sykevoterne. I alt tre jenter og fem gutter. Disse åtte utgjør sanitetslaget som skal sørge for det medisinske tilbudet for militære og sivile. De har samarbeid med transportlaget; et utrykningsteam i beredskap hvis NBT-personell blir skadd. Dette teamet består av lege, sykepleier, sykevokter og sjåfør.

I kontingent har vi hatt cirka 2.500 konsultasjoner på sykestua. 40 prosent av dette er UN-personell, og resten er sivile fra området.

Transportlaget består utelukkende av sjåfører, sju i tallet. Disse skal sørge for at de tre ambulansene vi har fungerer til enhver tid.

Hygienelaget består av tre personer, og ledes av veterinæren, major Per-Arne Ludvigsen. Oppgaven er først og fremst å kontrollere renholdet på samtlige kjøkken i NBT, og desinfisere dem når det er nødvendig. Videre tar dette laget vannprøver for å ha kontroll med diare-epidemiene.

Så har vi tannlegelaget, og det bare med to mann. Kaptein Per Ludemann, "comat-Per", og assistenten har tanngården som sitt domene. De yter også hjelp til de sivile, og på den siden blir de ikke arbeidsledige på noen kontingenter. Mange sivile har lagt igjen ei tann eller to på kontoret.

Sist, men ikke minst, har vi troppstabstaben. Den består av tr.sjef, løytnant Anundskåa, NK og troppsass. Sjef og NK er militært fagpersonell som sammen har det overordnede ansvaret og kontrollen i troppen.

Min jobb som NK har blant annet vært å ha førstehjelps-undervisning for stabskompaniet, og å legge opp "småøvelser" i sanitet for de forskjellige troppene i Saqi.

Hvordan er en vanlig dag på saniteten?

Det starter med oppstilling klokka 0730. Her blir det blant annet gitt melding om hvem som skal gi sanstøtte ved mineklarering. Hittil i kontingenten har mineklareringen forløpt uten skader av noen art. Alfa-laget er etablert klokka 0700, og dette sitter i eget AO.

Hygieneteamet drar kanskje ut på en inspeksjon, eller blir i Saqi for å skrive rapporter eller lappe sammen et dyr. Tannlegeteamet står som regel og trekker

Øvelsene til saniteten har en tendens til å bli blodige, som her under øvelse "Hårek".

tenner på sivile, og legger pasientene i sjokkleie etterpå.

Alfa-lege og sykevokter jobber hektisk med UN-personell og sivile om hverandre. De som ikke har noen spesielle oppgaver blir som regel satt til forefaldende arbeid.

Kvelden blir ofte tilbrakt i vår fine bar, SANSIBAR. Det har vi hatt både lystige og rolige kvelder. Det har som regel gått bra. Når folk trekker seg tilbake til køya, overtar streifvakta. I nattens mulm

og mørke rusler de rundt i santropp AO med våkent blikk. Det er viktig å oppdage brann og innbrudd i god tid.

Dette var en liten presentasjon av santroppen i kontingent 26. Det har vært en fin tropp, og vi føler at vi har gitt en tilfredsstillende sanitetsberedskap. Vi håper at NORBATT har samme inntrykk.

Frank Harald Thomson
Lt/ NK sanitetstropp

Full fart på øvelse "Hårek" tidlig i februar. Tannlege Per Ludemann og sykepleier Bjørg Markeseth løper med bære, mens BN-lege Vidar Lehmann (til høyre), følger med. (Foto: TOM Lysø)

Gjengen i stabstroppen samlet utenfor sin base, leirverkstedet. (Foto: Richard Kongsteien.)

Liten, men god

Stabstroppen er ikke stor, men som en klok sjel engang sa; -"Det er ikke størrelsen det kommer an på."

I stabstroppen går kvalitet framfor kvantitet, og allsidigheten vår er viden kjent, fra depot i sør til Falkehøyden i nord. Stabstroppen dekker daglige behov som strekker seg fra butikkarbeid via vannkjøring til kloakkstaking og hyllesnekring.

Troppen består av 20 sjeler, to befal og atten korporaler og menige. Stabstroppen har en troppsjef og en leirmester som prøver å holde styr på

flommen av arbeidsoppdrag som strømmer inn til leirmesterkontoret hver morgen.

Tomt for vann på saniteten.

Knust vindu på 4-14.

Tett dass på Torshov.

Dette er bare noen av arbeidsoppgavene vedlikeholdslaget får. Stabstroppen er også NORBATTs brannstyrke, og til å løse denne oppgaven har de to brannmenn i troppen. De to har til daglig ansvaret for å vedlikeholde og kontrollere bataljonens brannvernutstyr. De skal også stå for all opplæring og trening av de

øvrige brannmannskapene i stabstroppen.

Stabstroppen bemanner også reisekontoret og PX'en, der arbeidsmengden til tider er stor. Vi har også tre sjåførere som er avgitt til BN-staben, henholdsvis til sjef, Nk og S-3, og der skorter det heller ikke på arbeidsoppdrag.

Summa sumarum har kontingent XXVI vært preget av blod, svette, tårer og godt kameratskap. Vi kan reise hjem med hevet hode, vel viten om at vi har løst oppdraget og bestått.

Øyvind Kjeksrud

Regnvåt minneparade

STEINMYRA: Tung tåke og silende regn var rammen omkring minneparaden tirsdag 30. januar i anledning kong Olavs bortgang. Paraden dannet avslutningen på markeringen i NORBATT i forbindelse med Kong Olavs bortgang.

Værforholdene satte på ingen måte demper på gjennomføringen av det fylldige programmet. Alle avdelingene i NORBATT var representert ved minneparaden. Mange sivile gjester fra bataljonens ansvarsområde var også til stede ved begivenheten.

Både bataljons sjef og prest hadde selvfølgelig viktige roller i minneparaden. Men det som kanskje gjorde sterkest inntrykk var mannskaper og befall som var oppstilt på Saqimyra. Kong Olav var for oss nordmenn et kjært menneske og en kjær figur, og alle hadde vi et eller annet spesielt forhold til kongen.

Paraden ble avsluttet med en stående buffet i spisesalen for gjester og de norske mannskapene.

Tom Lysø

Njål Klevberg ønsker noen av de lokale gjestene velkommen.

Det var en helt spesiell stemning på Steinmyra under paraden for Hans Majestet Kong Olav. (Foto: Tom Lysø)

Verdig minnegudsen

EBEL ES SAQI: En stille og alvorlig forsamling var til stede i byens vakre kirke søndag 20. januar. Vår alles kjære konge, Hans majestet Kong Olav den femte, var gått bort. I tillegg til nordmennene var mange sivile også til stede for å minnes kongen, og for å signere kondolanseprotokollen som var lagt fram.

Vi nordmenn har gjennom flere generasjoner hatt et spesielt forhold til vårt kongehus. Det ligger i monarkiets vesen at kongen i utgangspunktet ikke skal være en av folket. Men med Kong Olav V var det annerledes. Han beholdt sin kongelige verdighet, samtidig som han var folkelig som få. Alle nordmenn, stor eller liten, monarkist eller republikaner, alle følte vi på et forunderlig vis at vi var knyttet til kongen vår.

Derfor var det med trolig med sorgtyngt takknemlighet at de mange FN-mannskapene gikk foran flaggborgen og fram til kondolanseprotokollen. Navnetrekket og det korte sekundet i giv akt var den enkeltes farvel med Folkekongen. Og nordmennenes forhold sin konge har også farvet over på lokalbefolkningen i Saqi. De forsto at nasjonens betydeligste skikkelse nå var gått bort. Derfor ble denne søndagen trolig også en uvanlig kirkedag for dem.

Ett minutt stillhet var en selvfølgelig del av minnegudstjenesten. Og stillheten var total i den vakkert opplyste kirken. Den fjerne rumlingen fra et strømaggregat et sted i mørket på utsiden var det eneste som kunne fornemmes.

Bataljonssjefen, oberst Toralv Nordbø, holdt en tale hvor han gjennom personlige minner skildret sitt forhold til Kong Olav V. Minneordene traff nok mange av de tilstedeværende i hjertet. Tolk Ketil

Kirken i Saqi var fylt til siste plass under minnegudstjenesten for Kong Olav V. (Foto: Tom Lysø)

Volden formidlet på arabisk Nordbøs ord til de lokale.

Major Njaal Klevberg, bataljonens prest, forrettet en preken basert på dagens tekst. Mens forbønnsdelen var preget av kongens død.

Minnegudstjenesten ble avsluttet med at forsamlingen sang Kongesangen, Fedrelandsangen og Fedrelandssalmen. Det var lagt opp til kirkekaffe i Befalsmessa, men denne posten

på programmet ble avlyst da en eldre mann bosatt i samme bygg døde om ettermiddagen.

Krigsutbruddet i Persiabukta samme døgn som kongen gikk bort satte naturlig nok et ekstra alvorlig preg på de tilstedeværende. Torsdag 17. januar 1991 ble døgnnet for de store hendelser, både hjemme i Norge og ute i verden. Derfor var det ekstra godt å samles i kirken for en stund til bønn og ettertanke.

Tom Lysø

teneste for Kongen

De tilstedeværende nyttet anledningen til å føre seg inn i minneprotokollen. Protokollene ble senere pyntet med bilder og emblem fra NORBATT, og sendt til Norge. (Foto: Tom Lysø)

Også lokalbefolkningen ville være med å vise Kong Olav den siste ære. Her er det mouchtaren i Saqi som signerer kondolanseprotokollen. (Foto: Ola R. Nystøyl)

"Hans Majestet kong Olavs bortgang er et dypt savn for meg og min familie. I min tjeneste i Sjøforsvaret, hadde jeg den ære å bli invitert i lunsj og middag hvor kong Olav og daværende kronprinspar var æresgjester. Under samtalen ved denne anledningen beviste kongen igjen og igjen sin godhet og jordnærhet. Fred være med hans majestets minne."

Astrid Else Nilsen/Lt.

Minneord over Olav V

(Oberst T. Nordbøs minneord under minnegudstjenesten i Ebel es Saqi søndag 20. januar 1991)

* * *

Hans Majestet Kong Olav V døde torsdag kveld 17. januar.

Han hadde da vært Norges konge siden 21. september 1957. Han overtok da som Norges konge ved sin fars død.

Det er mange bilder som kjemper om plassen i min hukommelse når jeg minnes vår nå avdøde konge.

Det første bildet er den lille gutten som sitter på sin fars Kong Haakons arm og blir hilst velkommen til Norge for å etablere vårt selvstendige kongehus i 1905.

Det er bildet av den unge kadetten som hopper på ski i Holmenkollen.

Det er bildet av kronprinsen som sammen med sin far Kong Haakon søker skjul under treet for å unngå flyangrep de første krigsdager våren 1940.

Det er bildet av Forsvarssjefen som kjører i åpen bil gjennom Oslos gater og mottar folkets hyldest ved frigjøringen i 1945.

Det er bildet av bestefar sammen med sine barnebarn.

Det er bildet av Kongen på trikken på vei til søndagsskiturer der han rekker frem penger for å betale billett.

Det er bildet av Kongen. I Holmenkollen med sin uutslitelige anorakk. På Ullevål stadion under cupfinalen. I seilbåten i skummende seilas med en fast og stødig hånd på rorkulten. Speidende etter farer og muligheter for å føre sin båt og sitt mannskap trygt til målet.

Jeg tror vi alle har den samme følelsen av å ha mistet en som stod oss nær - selv om de aller færreste av oss noengang traff ham personlig.

Han var en konge som folket var glad i - og som var glad i sitt folk. En konge som vi minnes og som vi ønsker å minnes:

Latteren og humøret.

Temperamentet og engasjementet.

Tryggheten.

Folkeligheten.

Omsorgen for sitt folk.

Hans valgspåk var som hans fars: Alt for Norge.

Og han har etterlevet det på en måte som også betød "for alle i Norge".

Våre tanker går nå til hans nærmeste i deres sorg, slik hans tanker så ofte gikk til så mange familier i deres sorg når noen gikk bort.

Vi markerer i fellesskap vår sorg og medfølelse med et minutt stillhet.

Vår kjære Kong Olav V er gått bort. Kong Harald V har overtatt sin fars gjerning.

Vi hilser ham velkommen som vår nye konge. Vi vil vise ham den samme trofasthet og ære som vi viste hans far.

Gud bevare Kongen og fedrelandet.

* * *

Takkebrev fra Slottet

Det Kgl. Slott, Oslo

Mars 1991

Vi i den norske FN-styrken fikk i mars et takkebrev fra landets nye konge - Harald den femte. I en kort hilsen uttrykker kongen sin varme takk for oppmerksomheten fra FN-styrken i Libanon ved hans far, H. M. Kong Olavs bortgang.

Som leserne har sett på de foregående sidene ble kongens død markert ved flere anledninger her nede i Libanon. Kondolanse-protokoller ble utlagt og undertegnet av både mannskaper og lokale libanesere i området.

Protokollene ble selvfølgelig sendt til Norge, og de ble i tillegg pyntet med bilder fra minnebegivenhetene, samt avdelingsmerker fra de ulike avdelingene.

Takkebrevet fra Harald Rex hadde denne enkle teksten: "Jeg vil gjerne gi uttrykk for min varme takk for all vennlig deltakelse og oppmerksomhet som er blitt vist meg ved min far, H. M. Kong Olavs bortgang."

Befal og mannskaper ved
Den norske FN-styrken
v/oberstløytnant Steinar Hjertnes

Jeg vil gjerne gi uttrykk for min varme takk for all vennlig deltakelse og oppmerksomhet som er blitt vist meg ved min far, H.M. Kong Olavs bortgang.

Harald R

Dette er hilsenen som vi i Libanon mottok fra landets nye konge, Harald den femte.